

Tizedik fejezet

Törvényre törve

Miután lediplomáztam, Aleckel a brooklyni Carroll Gardensbe költöztünk. Találtunk egy megfizethető, bájos, egész emeletet elfoglaló lakást a Fourth Place-en, néhány háznyira a Court Streettől. Egy barna téglás, lift nélküli, kétemeletes épület legfelső emeletén volt. Egy új, divatos helyen, a 150 Woosterben dolgoztam pincérnőként, a SoHóban, és napközben meghallgatásokra jártam, hogy színészi munkát kapjak.

Az F vonattal mentem be az étteremhez, a Broadway-Lafayette megállónál szálltam ki, és négy háztömbnyit gyalogoltam a metrótól. Az étterem felkészítésével kezdtem az esti műszakomat: szalvétákat hajtogattam, megterítettem, memorizáltam az asznapi ajánlatot, tanultam a borokat. A többi pincérnővel nevetgélünk a mosdóban, miközben vörös rúzszt kentünk fel, felkötöttük a fekete kötenyűnket, ellenőriztük, hogy van-e az elülső zsebünkben toll, dugóhúzó és notesz. Aztán megkezdődött a vendégek rohama, előbb visszafogottan dolgoztunk, aztán kilentől éjfélig már folyamatos volt a munka, egyik asztaltól a másikig rohantunk, hogy megbizonyosodjunk, mindenki megkapta, amire szüksége van. Pattogva közöltük a főételeket a konyhában; úgy időzítettük, hogy hajszálpontosan akkorra készüljenek el, amikor a vendégek

végeznek az előétellel. Mindig igyekeztünk a kérések elébe menni: „Fele kávé, fele koffeinmentes, mellé habosított tej!” – „Csak spenót, nem kér mást!” Besurrantam a konyhába, mert féltem, hogy a séf majd kiabál velem a „csak spenót” miatt. Ugyanis általában ezt tette. „Számold fel neki a kibaszott steaket is! Ez nem egy zöldségesbódé, az isten szerelmére!”

Abban a párás, forró konyhában ijesztő indulatok dúltak; ételdiszpécserék, *sous chef*ek, mosogatók, nagy műanyag konténerekben túlhűtött kólával vánszorgók, akikről közben csorgott a verejték. Bent az éttermi részben igyekeztünk megőrizni a nyugalomunkat, hogy a vendégek ne sejsék meg a konyhai őriületet. Nálunk vacsorázott Prince, Julia Roberts, de még Elizabeth Taylor is. Esténként szikrázott a levegő az izgalomtól. Megszámlálhatatlan celeb, királyi személyek. „Az ott a görög hercegnő – dörrent rám Brian McNally –, gondoskodj róla, hogy mindene meglegyen!”

Általában a VIP-szekciót kaptam, nem mintha nagyon nagy különbség lett volna egyik vagy másik között, itt mindenki *valakinek* tűnt. Az én szekcióm zsúfolásig megtelt filmsztárokkal, híres írókkal, ruhatervezőkkel, fotósokkal, muzsikussal. Szorgosan ügyködtem azon, hogy szünet nélkül éberem szemmel tartsak mindent: megtanultam a törzsvendégek kedvenc italát, így az már várta őket, amikor megérkeztek. Szerettem, ha úgy érezték, a tenyeremen hordom őket. Fizettek a szolgáltatoméért, én meg a borralalótól függtem.

Kétlem, hogy az emberek az ételért jártak oda: többnyire azért jöttek, hogy lássák őket. Ez 1989–1990-ben történt, az étel még nem jelentett vonzerőt. Megszokott volt, hogy szünet nélkül ingáznak a vendégek az étterem és a mosdó között a vacsora ideje alatt. Lelkiismeretesen leírtam, ki hol ül; minden szék számozva volt, így amikor a felszolgáló kijött a forró ételekkel, pontosan tudta, mit hova tegyen. Ahhoz, hogy kifogástalanul irányítani tudjak, mindennek klappolnia kellett, én pedig szerettem, ha a dolgok a helyükön vannak, és kipipálhatom az egyes feladatokat. Tízből

kilenc alkalommal a felszolgáló egyszerre öt tányérral rontott ki a konyhából, aztán hirtelen csikorogva megtorpant, amikor látta, hogy senki sincs a megjelölt helyén; volt, aki a barátainál időzött egy szomszéd asztalnál, mások a kokótól fehér orrlyukukat töröltgették a mosdóból visszafelé jövet.

Egyik este Russell Simmons jött be öt vendégével, többségük fiatal nő, és a szekcióban egy sarokasztalhoz ültették őket. Azonnal odasiettem, hogy felvegyem az italrendelésüket a házszabály szerint: „*Vacsora előtt adjatok el annyi koktélt, ahányat csak tudtok!*” Ott álltam előttük a fekete, bő szárú, negyvenes évekbeli nadrágomban, egy feszes, olajzöld, háromnegyedes ujjú trikóban, a hajamat egy megcsavart fekete bársony hajszalaggal összefogtam a fejem búbján, és élénkvrös rúzzsal festettem ki a számat (volt egy kimondatlan öltözködési szabály, amit mind betartottunk).

– Hozhatok önöknek egy koktélt? – kérdeztem a lehető legkedvesebben, és közben a mellettük lévő asztalt is szemmel tartottam, hogy a felszolgáló megfelelően helyez-e el mindent.

– Bort és koktélt akarok, most rögtön! – csettintett az ujjaiával Mr. Simmons, mintha szolgálo lennék a kastélyában. Megdöbbenem. Négy hónapja dolgoztam ott, és még senki nem beszélt velem ilyen lekezelően. A csettintés volt az, ami igazán betett. De tudtam, mi a dörgés, és csak mosolyogtam.

– Hogyne. Mit kívánnak? – A vendégnek mindig igaza van, akármilyen undok, udvariatlan vagy durva. Ez a szabály. Sosem szabad, hogy a viselkedése kiborítson. „*Mosolyogva szolgálj ki, és bölints!*”

Nem voltam képes rá. Én is felemeltem a hangomat.

– Nos, a bor lent van, a koktélok a bárnál, melyiket szeretné előbb?

Rám meredt, miközben felállt, és biztosan szeretett volna fölé tornyosulni, de a mesés, fekete hasítottbőr, teletalpú cipőmben magasabb voltam nála. Próbált megfélemlítően nézni. Én azonban rezzenéstelenül álltam előtte.

– Maga nem lesz a pincérnőm – jelentette ki. – Megyek az üzletvezetőhöz. – Azzal sarkon fordult, a főpincérhez vonult, és közölte vele, hogy másik pincért kér, aki Őfelségét kiszolgálja.

Todd barátomat, az étterem két férfi pincérének egyikét küldték az asztalához. Megaláztak, de dühös is voltam.

Todd, aki délről származott, és a legszexibb, szelíd déli akcentusa volt, az este folyamán többször is elment mellettem, és oda-súgta: „A pasi egy köcsög, édesem, ne izgasd magad!” – Tudta, hogy fel vagyok dúlva.

Ha valaki a késő esti műszakban dolgozott, ötre kellett beérnie, közvetlenül a vacsoraidő kezdete előtt. És addig kellett maradnia, míg az utolsó vendég is távozott. Volt olyan éjszaka, amikor hajnali három-négyig voltam ott. Éjjel taxival mentem haza Brooklynba, a metró túl veszélyes volt. Három hónapja dolgoztam ott, amikor egy taxisoőr esténként elkezdett várni rám; a nevére nem emlékszem, de mindig ott volt, hogy amikor véget ér a műszakom, hazafuvarozhasson.

Bajtársak voltunk. Amikor először ültem be a taxijába, a szolgáltatóiparról kezdtünk el beszélgetni, hogy mennyi szemétséget kell lenyelniük a borraivalóért cserébe. A beszélgetéseinknek sosem volt szexuális felhangjuk, ő is csak élvezte, hogy társaloghat egy jót, és tudta, hogy a tizenöt dolláros, a Brooklyn hídon túli út után borraivalót adok neki, amikor majd kitesz a kis második emeleti, lift nélküli lakásunk előtt, amelyben Aleckel laktam.

Jó estéken akár kétszázötven dollárt is hazavittem, rosszakon esetleg százhuszonötöt. Ez a bizonyos este rossz volt. Miután hat hónapig mi voltunk a legmenőbb hely a városban, a vendégek átözoönlöttek a következő csilivili intézménybe, és az étterem megindult a lejtőn. Akkor világosodott ez meg előttem, amikor aznap este megszámláltam a borraivalót. Amióta ez a hely kinyitott, most még a száz dollárt sem értem el, miután kifizettem a felszolgálókat, az ételhordókat és a csapost. A műszakom végén már ott várt a taxisom, hogy hazavigyen. Ez még a Waze és a Google Maps előtt volt, és a szokásos útvonalon haladt a Brooklyn hídon át vissza

Carroll Gardensbe. Amikor a hídhöz közeledtünk, láttuk, hogy a kocsik egymás sarkában, mozdulatlanul állnak, miközben a lámpák vörösről sárgára, majd zöldre váltanak. A vezetők kiszálltak, hogy lássák, mi okozza a dugót. Megtudtuk, hogy Bruce Williszel vesznek fel egy jelenetet a hídon, és várunk kell. A taxióra pillantottam, ami húsz másodpercenként ugrott egyet. Egyre feljebb. Elszörnyedve néztem, ahogy az aznap este keresett pénzem elúszik arra, hogy hazamenjek, mindez pedig Bruce Willis miatt, aki sok millió dollárt keres, és fütyül rá, hogy a dugó, ami miatta van, nyomorba dönt. Belesüppedtem a hátsó ülésbe, és hangtalanul sírva bámultam ki az ablakon, közben pedig arra gondoltam, milyen igazágtalan a világ, milyen keményen dolgozom, hogy fillérékért kaját szolgáljak fel a hálátlan vendégeknek, miközben Willis pénzben fürdik. Szívből gyűlöltem.

Mire Brooklynba értünk, az óra már ötvennégy dollárt mutatott. Kezdtem a könnyeimmel együtt a haragomat is nyelve kiszámolni a fuvardíjat, amikor a sofőröm megszólalt:

– Ó, dehog, nem fizet ilyen sokat, a szokásos tizenöt dollár megteszi. Tudom, milyen kemény odakint az élet. Mi nem bánunk így egymással. – Belemosolygott a visszapillantóba, és a kezével tisztelgett.

– Maga egy angyal – hálálkodtam. – Nagyon köszönöm.

A pincérnői melóból származott jó is. Az *Interview* magazin elhatározta, hogy leközi egy cikket „Milyen a világ legragyogóbb éttermében pincérnőnek lenni?” címmel, és engem választottak interjúalánynak. Patrick Demarchelier fotózott. Egy egész oldalt kaptam. A felvétel előtti éjszaka olyan ideges voltam, hogy csalánkiütést kaptam. Reggel, amikor felébredtem, az arcom fele tele volt piros dudorokkal. *Úristen!* Magamon kívül voltam. Nem volt más választásom, mint bemenni a stúdióba az első hivatásos fotózásra ezzel a csúf piros kiütéssel az arcomon, ami kezdett lekúszni a nyakamra is. A maszkmester nagyon kedves volt, mondta, hogy ne aggódjak, a fénykép fekete-fehér lesz. Patrick úgy állított be, hogy

a kiütés árnyékban legyen. A fodrász olyan dúsra fésült, amilyenre csak tudott, és ezzel félig eltakarta az arcomnak azt a felét. Az a fénykép lett éveken át a portréfotóm. Az egyetlen baj az volt vele, hogy úgy néztem ki rajta, mintha valami kisebbséghez tartoznék.

Sidney Lumet négyszer is meghívott egy-egy szerepre, de sosem értettem, végül is miért nem engem választott.

– Hm... egyáltalán fekete maga? – kérdezte végül olyan kedvesen, amennyire csak tőle telt.

– Nem – vallottam be. – Nem vagyok fekete. Tulajdonképpen zsidó vagyok.

– Így már érthető.

Nem kaptam meg a szerepet.

Spike Lee behívatott meghallgatásra a *Dzsungelláz*hoz. Amint túljutottam a szereposztó rendezőn („casting director”-on), még kétszer behívtak, mígnem Lee az utolsó meghallgatáson félrebilentette a fejét, kérdően rám nézett, és kinyögte:

– Nincs magában fekete vér, ugye?

– Nincs, egy cseppnyi sem, de nagy megtiszteltetés volt önt megismerni – mondtam, és kihátráltam a teremből.

Egy este Helmut Newton tért be az étterembe. Aznap a negyvenes évekbeli nadrágomat meg egy nyakbavetős felsőt viseltem, és két grapefruitos mousse-t vittem martinis pohárban, a tetejükön két tökéletesen elhelyezett málnával. Egy-egy kézben, tányéron tartottam a poharakat, és a hüvelykujjammal rögzítettem. Newton nem az én szekciómban ült, de el kellett mennem mellette, hogy az asztalomhoz jussak. Odakiáltott, amikor mellé értem, és így szólt: „Álljon csak oda, ne mozduljon, tartsa kicsit feljebb a poharakat, még feljebb, igen, tökéletes!” – *Katt*. A fotón komoly arcot vágok, a mousse-ok közvetlenül a mellem előtt vannak, ami a málnáknak más jelentést kölcsönöz. Nagyon is weimari német kabaréra hajazó flingje van az egésznek.

A *Condé Nast Traveller* egy teljes oldalon közölte le a fényképet. Az aláírás ez volt: „NÉMET BÁRKISASSZONY EGY NEW YORK-I KOCSMÁBAN”. Évekkel később már a *Vészhelyzet*ben játszottam,

amikor Helmut Newton meghalt, és próbáltam megvásárolni a fényképet, de azt a választ kaptam, hogy nyolcvanezer dollárba kerül. Nem erőltettem tovább.

Abban a munkában a jó messze túlszárnyalta a rosszat. Az undok sznobokra sok kedves, búbajos, bőkezű ember jutott. Kiváltságosnak éreztük magunkat, hogy ott dolgozhatunk; bármilyen kimerítő volt is, tudtuk, mennyire szerencsések vagyunk, hogy egy ilyen helyen dolgozhatunk. Családdá kovácsolódtunk össze, még a szabadnapjainkon is eljártunk együtt vacsorázni, megünnepeltük mindenki születésnapját, feljártunk egymás lakására. A többség a húszas évei elején járt, néhányan kicsit fiatalabbak vagy kicsit idősebbek voltak. Sokan még azt követően is tartottuk a kapcsolatot, hogy a hely bezárt.

Mielőtt lediplomáztam, elküldtem a portréfotómat és a szakmai önéletrajzomat az összes New York-i közvetítőügynökségnek, és így találtam rá Mike Casey-re egy Varick Street-i kis ügynökségnél. Meg mernék esküdni, hogy én voltam az egyetlen ügyfele. Általában modelleket képviselt. Megkért, hogy hozzak be egy monológot, amelyet aztán egy lépcsőházban adtam elő, mert az volt az egyedüli csendes hely az irodájában. Letelepedittem egy lépcsőfokra, és elmondtam a monológomat Lanford Wilson *Balm in Gilead* (Gileád balzsama) című darabjából, amelyben még a főiskolán játszottam. Casey elvállalt, és kezdett meghallgatásokra küldeni.

Hat hónappal később, közvetlenül az étterem bezárása után elküldött az új Steven Seagal-film, a *Törvényre törve* meghallgatására. Addig nem hallottam Steven Seagalról, és fogalmam sem volt róla, hogy híres akcióhős. Elolvastam a karakter leírását, amelyikre bementem próbafelvételre: egy Rica nevű aranyszívű prostit kellett játszanom. Nem dobott fel a szerep, de nagyon vágytam már a SAG (Screen Actors Guild, Filmszínészek Szakszervezete) -igazolványra, s tudtam, hogy csak úgy juthatok hozzá, ha filmben vagy tévében szerepelek. Az első meghallgatás után visszahívtak. Egy-két nappal a visszahívás után közölték, hogy Steven Seagal lát-

ta a castingról készült felvételt, és szeretné, ha bejönnék, és közös olvasópróbát tartanánk. Ez lesz az utolsó és végső meghallgatás. Izgatott voltam: még sosem kerültem ilyen közel ahhoz, hogy valódi filmszerepet kapjak.

Szerettem volna a lehető legjobban kinézni, ezért a meghallgatás előestéjén majonézes pakolást kentem a hajamra. Azt hallottam, hogy ha egy órát vagy kicsit többet a hajunkon hagyjuk, másnap szép fényes és selymes lesz. Fenntartásaim ellenére az egész tubussal felkentem, az utasítás szerint celofánba csavartam, és átvettem a szövegemet, hogy másnapra kívülről fújjam.

Este tízkor csengett a telefon, a szereposztó rendező hívott.

– Szia, Julianna, Pam vagyok. Steven arra kér, menj fel a szállodai lakosztályába, hogy a holnapi jelenetet átvegyétek. Ott tudsz lenni a Pierre-ben egy óra múlva? A recepcióhoz menj, ott leadtam a nevedet, és megmondják, melyik lakosztály az övé.

Éreztem, ahogy a fólián keresztül átjárja a fejemet a forróság. Kis szünetet tartottam, mielőtt válaszoltam.

– Késő van, és Brooklynban lakom. Tíz után már nem metrózom. – Húztam az időt. Jó pár dolog futott át rajtam. Való igaz, hogy akkoriban a Carroll Gardens-i megálló éjjel tíz után veszélyes hely volt. De ezen túl tartottam tőle, hogy kettesben maradjak egy férfival egy szállodai szobában, akivel még sosem találkoztam. És majonéz volt a hajamon. Egy óra alatt biztos nem érnék oda.

– Ne aggódj, rendelj nyugodtan kocsit, majd visszatérítjük a pénzt, amikor ideérsz, és adunk pénzt a visszaútra. Komoly dologról van szó, Julianna. A szerepre szóba jöhető lányok közül szerintem neked van a legnagyobb esélyed rá.

Ó, istenem!

Alec elment dolgozni, nem volt, akitől tanácsot kérhettem volna. Nem akartam elpuskázni az esélyeimet, hogy megkapjam ezt a szerepet, valami azonban azt súgta, hogy nem jó ötlet. Egyszerre éreztem izgalmat és nyugtalanságot. „Ott leszek én is, hogy átvegyük a jelenetet – folytatta a szereposztó rendező. – Nagy hibát követsz el, ha nem élsz ezzel a lehetőséggel.”

Ettől mindjárt jobban éreztem magam. Rendben, erre így hajlandó voltam. Pam ott lesz. Csak a trutyit kell kimosnom a hajamból.

Beugrottam a zuhany alá, és amilyen gyorsan csak tudtam, megmostam a hajamat. Azt azonban senki sem mondta a majonézról, hogy kábé négyszáz mosás után jön csak ki az ember hajából. Erre nem volt időm, ezért a zsíros hajtömeget lófárokba kötöttem (szerencsére addigra már kinőtt a hajam!), magamra kaptam a ruháimat, hívtam egy autót, és bosszankodtam, hogy a hajamnak záptojásszaga van.

Amikor egy órával később a lakosztályhoz értem, Seagal nyitott ajtót. Megdöböntett a magassága. A csaknem százkilencvenhárom centijével fölém tornyosult fekete velúrbársony tréningjében; a felsőrész cipzárja a szegycsontjáig le volt húzva, és kilátszott egy aranylánc meg egy kétségkívül borotvált mellkas. Úgy vigyorgott, mint a fakutya, és suttogva szólalt meg.

Behívott, és a nappaliba terelt.

– Hol van Pam? – kérdeztem, mert feltételeztem, hogy valahol rendezkedik az olvasópróbához.

Seagal alig hallhatóan válaszolt.

– Haza kellett mennie, későre járt. – Bevezetett a szobába, és leültetett a kanapéra. Leültem, de rögtön fel is pattantam. Volt valami a párna alatt, ami kemény és kényelmetlen volt, és felugrottam, amikor belém döfött.

– Hoppá – suttogta halk nevetéssel –, biztos ott felejtettem a fegyveremet. – Odajött, felemelte a párnát, amely alatt egy revolver volt. Nagy, fekete és fényes. – Tudja, szükségem van rá, a világban mindenféle örültek mászkálnak, ezért meg kell védenem magam. – Magasba tartotta a fegyvert, és szeretetteljesen nézegette. Forgott velem a világ. *Egy óriási emberrel vagyok egy szállodai szobában, aki fegyvert tart a kezében!* Még sosem láttam revolvert. Az én szememben a háború eszköze volt, amely halált és pusztulást oszt. Gengszterek, rendőrök, a katonaság kezébe való. Az ismeretségi körömben senki sem tartott fegyvert. Képtelen voltam levenni

róla a szemem. Azt kívántam, hogy tegye le, rejtse el. Már attól frászt kaptam, hogy egy szobában vagyok vele. És most kezdtem el felfogni, hogy rászedtek, és olyan helyzetbe hoztak, amit nem tudok irányítani. Muszáj volt észnél lennem, és kitalálnom, hogyan tudok innen kiszabadulni. Senki sem tudta, hogy itt vagyok. Gyorsan kellett gondolkodnom. Meg kellett őriznem a nyugalمامat, legalábbis kifelé ezt kellett mutatnom. Eddig nem történt semmi fenyegető, de résen kellett lennem, és más irányba terelnem ezt az egészet. A legjobb megoldás, ha úgy teszek, mintha nem rémültem volna halálra. *Gyerünk, mondj valamit, tereld el...*

A szerepről kezdtem csacsogni, a meghallgatásról, hogy mennyire tetszik Rica, és hogy úgy érzem, sokkal mélyebbre lehet ásní, mint amit leírtak, bla-bla-bla. Mosolygott, nem szólt semmit, amivel csak még jobban feszélyezett. Végül kijelentette, hogy nagyon hosszú napja volt, le kell feküdnie. Megkért, hogy menjek át vele a hálószobába, majd az ágyon beszélgetünk. Görcsbe rándult a gyomrom, és éreztem, hogy kiver a veríték. Bevezetett a hálószobába, ami arra készítetett, hogy még gyorsabban hadarjak. Próbáltam időt nyerni. Egy dologban voltam biztos: muszáj kibeszélnem magam ebből a szituációból. Más módon nem élhetek túl egy fegyveres óriást.

Megkért, hogy üljek le az ágyra, és mellém ült. A fegyvert az ágy melletti asztalra tette, aztán megfogta a kezem, és teljes komolysággal, hangos suttogással kijelentette:

– Gyógyító vagyok, Julianna. Olvasni tudok a tenyeredből, és el tudom mondani, milyen fájdalom bánt. Elmulaszthatom ezt a fájdalmat. – Fogalmam sem volt, milyen fájdalomra céloz, de kétségtelenül ez volt a trükkje. Hosszan tanulmányozta a tenyere-met, aztán a szemembe nézett, és így szólt: – Látom, hogy nagyon gyöngye a veséd.

– Hát... izé... én nem is... – Már éppen azt akartam mondani, hogy szerintem meg nem, amikor a mindenható gyógyító így folytatta:

– Meggyógyítom. – Megfogta a másik kezemet, és még hosz-

szabban tanulmányozta a vonalakat, mint az előbbinél. Miközben a pusztuló veséim állapotát vizsgálta, a következőket mondta: – Nagyon tehetséges színész nő vagy, ezt biztosan tudom, és szeretném, ha megígérnéd, hogy egy nap, amikor majd megnyered az Oscar-díjadat, nem mondasz nekem köszönetet.

Leesett az állam.

– Oké... Nem fogok.

Az éjjeliszekrényen lévő órára pillantottam, és láttam, hogy éjfél van. El kellett mennem innen. Magabiztosságot tettetve felálltam, és közöltem vele, hogy muszáj hazaindulnom, mert pihenni szeretnék a meghallgatás előtt, és milyen jó, hogy megismerhettem, és így tovább, és így tovább. Közben hátrálni kezdtem kifelé, aztán sarkon fordultam, és amilyen gyorsan tudtam, az ajtó felé indultam, éppen csak nem eredtem futásnak. Pár lépésnyire lemaradva követett, de mulatságosnak találta a helyzetet, úgyhogy megállt, fél karjával a hálószoba ajtógombjára támaszkodott, és nézte, hogyan teperek kifelé.

Amikor a lifthez értem, megkönnyebbülten sóhajtottam fel, ám hirtelen eszembe jutott, hogy nem fizették ki, amit odafelé a kocsira költöttem, és pénzt sem adtak a hazaútra. Olyan szegény voltam, hogy gondolkodás nélkül visszamentem, és bekopogtam. Széles mosollyal nyitott ajtót, mintha azt gondolná, végre észhez tértem, és meggondoltam magam. A folyosón maradtam, és olyan hangosan beszéltem, hogy a szomszéd szobában is hallják.

– Pam azt ígérte, hogy pénzt kapok a taxira.

Rám nevetett, a tréningnadrágja zsebébe nyúlt, és pénzt adott, miközben végig a szemembe nézett. Udvariasan megköszöntem, és visszasiettem a lifthez.

A lakosztályból az előcsarnokig és a liftben úgy vert a szívem, mint a pöröly, attól féltem, szétrobban a fejem. Az izzadság aktivizálta a hajamon a rajta maradt majonézt, és hányingerem lett a szagtól. Lenéztem a kezembe nyomott pénzre, és aztán még egyszer, mert azt hittem, rosszul látok. Száz dollár. Gyors fejszámolást végeztem: ha túléltem azt, hogy egy akcióhőssel és egy fegyverrel

vagyok egy szobában, akkor valószínűleg a késő éjszakai metrózást is túlélem. Metróval mentem haza, a pénzből pedig kifizettem a havi hitelkártya-egyenlegemet.

Másnap elmentem a meghallgatásra. Elszántam maga, hogy megszerzem a szerepet, hogy beléphessek a szakszervezetbe, és „dolgozó színész” lehessenek. Seagal mézesmázos mosollyal fogadott, amikor beléptem, és leültem. Nem vettem róla tudomást, szívvel-lélekkel játszottam, és megkaptam a szerepet.

Amikor az első munkanapomon a forgatási helyszínre értem, megkértem a fodrászokat és a maszkmestereket, hogy mindig legyen mellettem valaki. Nem akartam egyedül maradni Seagallal. Soha többé. Amint a rendező elkiáltotta magát, hogy „Ennyi!”, és a stáb szétszéledt, vigyáztam, hogy mindig a többiek között legyek. Seagal megnehezítette az életemet, megjegyzéseket tett a rovásomra, amikor felvétel folyt. Nem törődtem vele. Az igazolvány lebegett a szemem előtt. Szükségem volt erre a munkára, és az volt az igazság, hogy remekül kijöttem a többi színésszel. Szerettem a forgatási helyszínen lenni, és az, hogy a színészi munkáért fizetést kapok, egy álmom beteljesülése volt. Nem hagytam, hogy ezt elrontsa.

Mielőtt a filmet bemutatták, bevettem az önéletrajzomba, és ez elég is volt ahhoz, hogy egy komolyabb ügynökkel szerződni tudjak, így elindulhatott a karrierem. Innentől hivatalosan is dolgozó színész lettem.

Három évvel később, a *Vészhelyzet* második évada forgatásának a felénél a Warner Bros. területén sétáltam, ahol a sorozatot forgattuk. Ebédelni mentem a rózsaszín nővérruhámban. Imádtam azt a helyet: lépten-nyomon híres színészeket láthattam, ahogy a golfkocsijukkal furikáznak, a kantinban esznek, vagy a bungalóikhoz mennek, ahol a dolgozószobájuk volt. Clint Eastwood és Kevin Costner irodája a 11-es épület közelében volt, és a *Vészhelyzetet* ebben a stúdióban vettük fel; a *Jóbarátok* stábjá közvetlenül mellettünk dolgozott, a *Lois és Clark: Superman legújabb kalandjai* két épülettel lejjebb kapott helyet. A sorozat első évében George

Clooney az egész stábnak adott karácsonyra egy-egy biciklit, amelyekbe bevéssette a nevünket. Isteni volt körbecicajozni, kerülgetni azokat a nagy repülőgéphantár-szerű épületeket, látni, ahogy Dean Cain Superman-köpenye lobog a kaliforniai szélben, amikor kilép a felvétel szünetében. El sem hittem, hogy ide tartozom. Ez az élet, ez a hollywoodi világ olyan szürreális volt. Mindig csak hallottam róla, de sosem gondoltam, hogy egyszer a része leszek. Mégis itt volt a saját parkolóm. Fel nem foghattam, mekkora szerencsém van.

Ahogy a kantin felé igyekeztem, hogy megebédeljek, észrevettem egy extra méretű filmsztrérelert a sajátomtól néhány száz méterre. Amikor közelebb értem, akkor láttam, hogy Steven Seagal ül előtte a csapatával. Lesütöttem a szemem, és azért fohászkodtam, hogy ne vegyen észre. Kerültem mindegyikük tekintetét, bár biztos voltam abban, hogy Seagal úgysem emlékszik rám. Két héttel előtte nyertem meg a legjobb mellékszereplőnek járó Emmyt, és amikor elmentem előtte, Steven odaszólt:

– Hé, Margulies, nem mondtál nekem köszönetet!

Felpillantottam, mert nem tudtam, hogyan reagáljak. Meglepett, hogy egyáltalán hallott rólam.

– Emmy volt, nem Oscar – mosolyogtam udvariasan, azzal szedtem a lábam, ahogy bírtam.